

Червнєве сонце нещадно припікало. Здавалося, що в цю обідню пору воно вже розігріло цегляні «хрущовки» й панельні «чешки» навколо, як ті печі, так само – асфальт і бруковку. І все це нагріте неживе знову до глибокої ночі віддаватиме сонячне тепло повітря, яке мало б охолонути і принести змученим мешканцям міста свіжість.

Чимало киян уже виїхало в села, на моря, у піонерські табори, на Дніпро та Десну «в домики» відпочити самим та сховати дітей від спеки, яка впала на місто ще із середини травня. Але ще немало людей снувало мурахами містом – на роботу, з роботи, у різних справах, інтуїтивно рухаючись затіненим боком вулиць та надаючи перевагу довшому маршруту перед коротшим, якщо перший пролягав через парк чи під кронами великих дерев. Значний відсоток червнєвого населення столиці Радянської України становили студенти, котрі теж потерпали від спеки, складали свої сесії і мріяли про безтурботні канікули.

Даринка була саме з тих студентів. Останні дні вона затято готувалася до екзамену з французької, обкладена з усіх боків книжка-

ми, конспектами, словниками, довідниками з граматики та різними таблицями. Стіни її кімнати, кухні, коридору й навіть убиральні були обвішані табличками з граматики, що мало на меті довести відмінювання неправильних дієслів та вживання різних форм часу дієслова до підсвідомого автоматизму. І, треба сказати, цей метод давав свої результати. Але цього дня у спекотні обідні години дівчина сиділа з підручником та записником на невисокій металевій огорожі квітника, пересуваючись по ній разом із тінню від височенної пірамідальної тополі. Дерево не було розлоге, тому тінь від нього рухалася доволі швидко, і Даринка раз на хвилину п'ятнадцять відривала погляд від книжки, зиркала на небо й посувалася вбік. Хоча ні, погляд від книжки вона відривала частіше, періодично позираючи праворуч-ліворуч на проїжджу частину невеличкої вулички неподалік її будинку.

Сторонній спостерігач міг би зробити висновок, що панянка на когось чекає. Але він же був би немало здивований результатом: по кількох годинах цієї спекотної варті струнка довгонога дівчина з «кінським хвостом» на потилиці, у коротенькій ситцевій сукні та в'єтнамках, раптом стрімко зривається з місця спостерігача і мчить у напрямку жовтої поштової скриньки, закріпленої на бетонному стовпчику.

Оглядний дядечко з брезентовою торбою для збирання листів виходить із-за керма невеличкої машинки на два пасажирських місця, яку в народі обзивають «пиріжком», витирає долонею спітніле чоло й наближається до яскраво-жовтої розпеченої сонцем «шпаківні» з горизонтальним отвором для листів в одній зі стінок. Щойно він робить кілька вправних рухів під черевом цього тимчасового сховища чужих секретів, струшуючи його вміст до своєї брезентової торби з металевією застібкою, як аж здригається від несподіванки.

– Доброго дня! – влучає в нього ззаду, ніби постріл, дівочий голос. – Здрастуйте! – і хазяйка цього голосу вже опиняється в нього перед очима.

– Шоб ти була здорова! Шо ж ти так людей лякаєш, газель?

– Е-е-е... Хороший початок, – усміхається вона і якимось дуже небезкорисливо зазирає дядькові в очі.

– Чим же він хороший?

– Ну, могли б сказати «корова», наприклад. Мене так учора в повному тролейбусі обізвали, – усміхається дівчина, переводячи погляд з очей поштового службовця на його торбу.

– Ну, до корови тобі ще їсти і їсти. Та й то не факт, що вийде. Тобі чого? Листа не встигла вкинути? Ну, давай, уважай, пощастило тобі, сьогодні й піде.

– Е-е-е... Ні. У мене до вас інша справа.

– Справа? У тебе до мене?! – товстун регоче від несподіванки, знову витирає долонею чоло, обтирає її об штани і здивовано дивиться на Даринку.

– Саме так. У ваших руках... – хвилюючись, починає дівчина й завмирає, добираючи слова. Бо хоч ти й філолог, але у хвилину великих емоцій не завжди вдається дібрати правильні слова.

– Що в моїх руках? – він розводить руки в сторони: в одній – ключі від машини, у другій – брезентова торба з листами.

Дівчина не відводить погляду від торби, набирається рішучості і провадить далі:

– Питання життя і смерті!

– Ого?!

– Ну... Питання щастя й нещастя...

– А-а-а! – здається, інтрига товстуну подобається. – І-і-і?

– Я вас дуже прошу – можна я заберу свого листа назад? Із вашої торби...

– А-а-а! Он воно що! – робить серйозний вираз обличчя поштовий працівник, береться за торбу обома руками і притискає її до черева. – Ні, це ж відверте порушення інструкції. Не можна!

– Але ж я вас дуже-дуже прошу! Я можу пояснити. Я ж своє, мені чужого не треба! Це ж мій лист, моя власність, зрештою! Я вам адресу скажу, і зворотну теж, ви самі його звідти дістанете.

– Чого б це я його звідти діставав? Я дію в межах інструкції... – вів своєї товстун, і важко було зрозуміти, чи то він такий незворушний, чи вдало грає такого і знущається з юної особи, розуміючи, що наразі він – господар ситуації.

12 СКРИНЬКА з оповідками

– Ну, ви людина чи ні?! Чи просто штатна одиниця? У вас душа є? Діти, врешті-решт? Чи ви самі не були молодим і ніколи нікого не кохали й не помилялися?

– Е-е-е... Було діло, – стримано всміхається штатна одиниця.
– А кому хоч дурниць написала, газель?

– Хлопцеві. В армію, – Даринка втупила очі в підручник і записник, затиснуті в руках. – Ну, от ви служили в армії?

– Служив. На флоті. Цілих три роки! На Кехтянському! – широко всміхнувся чоловік.

– На якому-якому флоті? – схилила недовірливо голову набік дівчина.

– На Кехтянському! Це так ми там називали Тихоокеанський флот серед матросів.

– Дивна назва, – знизала плечима Даринка. – Тож маєте розуміти, що бувають різні листи солдатам... І не від усіх радість. А? – вона благально зиркнула в очі дядькові, а потім на торбу.

– То що, дурниць написала йому, а потім схаменулася? А якби я раніше листи вигріб? Що тоді?

– Та я вже тут третю годину на вас чекаю, – зітхнула Даринка.
– Уранці написала й пішла вкинула спересердя, вернулася додому, а тут поштарка у двері стукає, від нього лист простягає. Вона вже звикла, що кожен день отримую по листу. А як один день немає, то, значить, завтра буде два.

– І що?

– Що-що?! Він у тому листі вибачається, що був неправий, що ми через дурниці завелися з'ясовувати стосунки, і що... – вона зашарілася.

– Що ти найкраща дівчина у світі? – розплився усмішкою товстун.

– Угу... Якось так. І що жалкує страшенно, бо вже не може ніяк повернути того попереднього листа. Пурх – і полетів... І тут мені мов вистрелило, що я так само... і що через дурниці... та понаписувала йому там... Поштарка пішла, а в мене завтра екзамен, вернулася до книжок і ледь не плачу. Раптом мені як шарахне... Ну, от я тут і просиділа півдня з книжкою, усе вас визирала. А ви якийсь без-

сердечний! – дівчина тупнула ніжкою й насупила брови, уже трохи грайливо, бо відчула співчуття поштового моряка, може, не так до себе, як до незнайомого солдата.

– Ну-у... Уважай, що не безсердечний. Але мені що з того? Твій не розстроїться. Ти заспокоїшся. А я оце вже мало не півгодини під пекучим сонцем стою невідомо навіщо... – теж подався в артисти поштар.

– Е-е-е... Віддайте листа, а я за мить збігаю в той гастроном і принесу вам у подарунок пляшку холодного пива! «Жигулівське» любите чи яке?

Удар був миттєвий, але влучний. Товстун ковтнув слину – і Даринка зрозуміла, що з уявою в того було *tres bien*.

– Але ж я за кермом, – розчаровано зітхнув він.

– Ну... тоді хоч мінералки!

– Ні. Давай пива. Удома вип'ю, – махнув рукою чоловік.

– Лист! – вказала пальцем на торбу Даринка.

– Сама шукай, – зітхнув і розчохнув залізну пащу торби товстун.

Йй знадобилося десять секунд, щоби відкопати в купі конвертів і листівок той конверт без марки, яких вона купила на пошті сто штук однакових, зиркнути про всяк випадок на короткі координати призначення, що склалися з літер «в/ч», кількох цифр та прізвища хлопця, махнути ним перед очима службовця і схвати конверт між сторінками підручника, бо хто його знає – раптом передумає.

– Дякую вам дуже-дуже! – аж підстрибувала дівчина.

– Дякую не булькає, – мовив товстун.

– Ой! Так-так, я зараз, миттю! – закивала дівчина.

– На ось, візьми гроші, зганяй, будь ласка, а я тут поки в тінючку присяду на парканчик.

– Ой, та не треба гроші, я ж вам обіцяла... типу, за вашу доброту... – знітилася Даринка.

– Та що ж я – зовсім безсердечний, із бідних студентів гроші брати! Та ще й така романтична історія зі мною сталася! Не щодня буває... На! – він тицьнув дівчині в долоню зеленкувату «трюшку». – Збігай, будь другом, а я тут охолону, бо геть заморився.

14 СКРИНЬКА з відповідями

– А може, вам морозива взяти? – уже на ходу озирнулася і крикнула дівчина.

– Ні, собі візьми, якщо хочеш, мені солодкого не можна! Візьми краще ще й мінералки, поки я тут не вмер! – махнув їй широкою долонею дядько, підійшов до парканчика, на якому раніше горбчиком сиділа Даринка, похитав його, перевіряючи на міцність, зітхнув, рушив до тополі, зміряв її поглядом ізнизу догори, обперся спиною об порепаний стовбур із тіньового боку і вдоволено всміхнувся, відчувши себе ледь не вершителем людських долі.

2015

